

Ægtepagt findes, ser jeg ikke, at Hustruen i dette Tilfælde er en Smule værre stillet, end naar Manden har Børn af et tidligere Ægteskab, eller hvis Manden — hvad han efter den nugældende Lovgivning kan — en skøn Dag midt under Ægteskabet gaar hen og legitimerer sit uægte Barn, som han havde før Ægteskabet. Dette Barn vil ogsaa blive arveberettiget efter ham, og naar han lever i Formuefællesskab med sin Hustru, vil der kunne tilfalde dette uægte, men nu legitimerede, Barn en Del af hans Hustrus Formue.

Det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (Mads Larsen) gjorde forskellige Bemærkninger, som jeg tror, jeg i det væsentlige har besvaret, saa vidt jeg her fra min Plads kunde opfatte det ærede Medlem. Dog var der en Bemærkning til Lovforslagets § 14, nemlig den om, at Udvandringsagenten, der, vidende om Forholdet, beforder en Person, hvis Udvandring er i Strid med Loven, skal staa til Ansvar derfor, som jeg maa omtale. Jeg maa maaske her sige — det er en Bemærkning overfor det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen) —, at jeg mener, der ikke er nogen som helst Grund til at være øm overfor de Barnefædre, som ville løbe deres Vej ud af Landet. Der er alt for mange, som have gjort det, og der er sikkert alt for mange, som ogsaa i Fremtiden ville gøre det, naar man ikke gør, hvad man kan for at stoppe dem. Der er sikkert ikke Grund til ikke at holde dem til Landet, indtil de have opfyldt deres Forpligtelser overfor deres Børn. Naar det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds udtalte, at denne Bestemmelse i § 14 ikke vilde blive effektiv, vil jeg sige, at det tror jeg dog ikke, han har Ret i. Man vil naturligvis overalt, hvor der er en Barnefader, som mistænkes for at ville udvandre — og det er noget, Omgivelserne som oftest høre lidt om i Forvejen —, sørge for, at de forholdsvis faa Udvandringsagenter, vi have, blive underrettede om, at den paagældende Mand har en saadan Forpligtelse paa sig, at han efter denne Lov ikke kan udvandre, og derved vil Bestemmelsen om Udvandringsagentens Ansvar blive effektiv. Det vil nemlig føre til, at Udvandringsagenten, naar Manden kommer til ham og vil have ham til at hjælpe sig, vil afslaa at yde ham Hjælp til Udvandring.

Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Berntsen) roste mig meget, fordi jeg havde ønsket at faa Bestemmelserne om Hemmeligholdelse paa Fødsels-

stiftelsen fuldstændig ophævede, og han gik i ret stærke Udtryk løs paa min højtærede Kollega Kultusministeren. Nu er Forholdet naturligvis det, at i al vor Forhandling maa vi forbeholde os Ret til Kritik, men det forekommer mig dog, at det ærede Medlem i sin Kritik-Musik gik løs efter Zigøjnersystemet, hvor det ikke gælder om at kende Noderne, men blot at buldre op. Jeg skal ikke her komme ind paa en nærmere Forhandling om, hvad der kan siges for eller imod denne Hemmeligholdelse. Men naar den Administration af Fødselsstiftelsen, som staar under min højtærede Kollega, mener ikke at burde give Slip derpaa — og altsaa maa have sine Grunde til ikke at ønske at give Slip derpaa —, forstaar jeg meget vel min højtærede Kollegas Stilling, og jeg har da ikke fundet og finder heller ikke nogen Grund til at trænge stærkere ind paa ham i denne Sag, da det, som er Hovedsagen, opnaas ved dette Lovforslag, nemlig at ethvert Barn, der er født paa den kgl. Fødselsstiftelse, har Ret til at faa sin Moders Navn at vide. Det, som hidtil har været en Skamplet ved Fødselsstiftelsen — og altsaa er det endnu, til det bliver forandret — er, at Børnene ikke kunne faa deres Moders Navn at vide. De ere udelukkede fra at komme i Forbindelse med Moderen, og de ere, i Strid med Landets Arvelove, derved udelukkede fra at arve Moderen. Dette vil falde bort, saa snart ethvert Barn er berettiget til at faa sin Moders Navn at vide. Vil Barnet gaa videre og vide sin Faders Navn, maa det gaa til sin Moder derom. Moderen vil — ikke altid, men dog for det meste — kunne sige, hvem Faderen er. Og der maa vi huske paa, at saa længe Moderen ikke har noget at kræve hos Faderen, har Barnet i og for sig heller ikke noget at kræve hos ham, saa at jeg kan ikke se, at der gøres Barnet nogen Uret derved, at det ikke kan faa at vide paa Fødselsstiftelsen, hvem Faderen er. Jeg vil dertil føje, at det er vel egentlig noget, som de paa Fødselsstiftelsen i mange Tilfælde ikke vide og ikke have i deres Protokoller.

Jeg vil endnu en Gang takke for de Udtalelser, der ere faldne, og de gode Udsigter, hele denne Forhandling giver til dette og det andet Lovforslags Fremme. Jeg haaber paa en hurtig Behandling i det Udvalg, som vil blive nedsat, saa at disse Lovforslag — forhaabentlig inden Rigsdagen slutter — kunne blive ophøjede til Love.